

sagt, at bevare sin Hemmelighed til næste Maaned, skal jeg ikke lægge ham nogen Hindring i Vejen.

Formanden: I Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem skal jeg bemærke, at hvis det ærede Medlem havde protesteret imod, at denne Sag kom til Behandling, den Gang der blev spurgt, vilde Behandlingen kunne være blevet udsat til i Morgen. Jeg gaar i øvrigt ud fra, at da Sagen kommer i Udvalg, vil der blive rig og tilstrækkelig Løjlighed til at sætte sig ind i den.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal kun gøre nogle ganske korte Bemærkninger. Hr. Vesterager undrede sig over, at jeg, efter at jeg i høj Grad havde anbefalet, at de højst lønnede Embedsmænd fik Løntillæg, da ikke havde medtaget dem paa Dyrtidstillægslovsforslaget — det ærede Medlem sagde Løntillæget, men det var vist en Fortalelse, han mente formodentlig Dyrtidstillægslovsforslaget. — Jeg har ikke medtaget dem af den Grund, at jeg vidste paa Forhaand, at det var ganske unødvendigt, nej, unyttigt maa jeg hellere sige, at gøre det. Denne Sag har været behandlet mange Gange i Rigsdagen. Ved Behandlingen af de Dyrtidslove, vi tidligere har haft, har vi saa at sige hver Gang, om end paa forskellig Maade, drøftet det Spørgsmaal, om man skulde medtage Lønningerne over 6 000 Kr., og hver Gang har jeg faaet det bestemte Indtryk, at dette var umuligt at gennemføre, at der var saa megen Modstand derimod, at den ikke kunde overvindes. Og jeg maatte være absolut overbevist om, at den ikke kunde overvindes i Aar, da der oven i Købet samtidig bliver fremsat et Lovforslag om Løntillæg til de samme Personer. Man maa da gaa ud fra, at hvis dette bliver vedtaget, er der ingen som helst Mulighed for at komme længere.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at han ikke forstod min Stilling overfor de smaa Pensioner, naar jeg dog i høj Grad anbefalede at forøge de smaa Lønninger. Flere Gange, nu sidst af Hr. Frænkel, er de smaa Pensioner paa 2—3—400 Kr. nævnte, og det er blevet sagt, at man ikke kunde komme ud af det med disse Summer. Jeg maa imidlertid gaa ud fra, at saadanne Pensioner og Understøttelser ikke er beregnede paa, at Folk skal kunne leve af dem. Pensionslovene, som det nuværende Ministerium sandelig ikke har nogen Skyld i — de er fra 1851 og 1858 —

og lignende Love, samt Bestemmelser om saadanne Understøttelser paa Finansloven kan jo ikke, naar det drejer sig om Pensioner og Understøttelser paa 2—3—400, Kr., være givne ud fra den Forudsætning, at de paagældende skal kunne leve af dem thi man har aldrig kunnet leve af 200 Kr. om Aaret her i Landet. Nej, de maa være beregnede paa, at de paagældende Personer ogsaa har anden Indtægt. Det bliver derfor ikke uden Betydning at forøge Pensionen med 200 Kr., naar de paagældende i Forvejen har 200 eller 300 Kr. om Aaret. Hvis man vil sige, at man maaske kunde leve for 200 Kr. om Aaret for et halvt Hundrede Aar siden, saa kan man i hvert Fald ikke nu, og vi har jo dog den samme Pensionslov. Men det har heller ikke været Mening. Man kan ikke gaa ud fra, at dette er disse Pensioners Formaal. Derimod er Lønningens Formaal, selv om den f. Eks. kun er 1 000 Kr., det, at den paagældende kan leve for denne Sum og arbejde under det Vilkaar, at han ikke har større Indtægt.

Det vilde være let for mig at tage den ret ædle Stilling, som nu mange ærede Talere har indtaget: at de smaa Pensionister bør have mere; men det tilkommer ikke mig som Finansminister. Jeg har den langt uhyggeligere Rolle, og den har jeg bestandig haft, at jeg, medens andre var ædle, skulde skaffe Pengene. Det gælder ogsaa mine ærede Kolleger i Ministeriet: det er deres Opgave at uddele Pengene, min er den mere brutale at skulle skaffe dem. Hr. Frænkel, som vist ellers ikke sætter videre Pris paa mig, og det kan han jo have Lov til, mener dog, at jeg har noget Talent som Kasseimester. Jeg ved ikke, hvor langt dette Talent skal kunne række, men det kan i hvert Tilfælde ikke række saa vidt, at den danske Rigsdag kan bevilge, hvad det skal være, til en hvilken som helst Ting, og at jeg som Finansminister skal kunne skaffe de nødvendige Beløb til Veje. Jeg har altsaa indtil nu, saa vidt det har været mig muligt, maattet modsætte mig, at der ydes mere paa dette Lovforslag end det, der er foreslaaet. Naar Hr. Frænkel nu siger, at Pensionisterne er daarligt stillede, fordi de ikke har saa stærke Fortalere som andre, ikke har en Haand, der kan slaa i Bordet for Ministeriet, saa maa jeg dog sige, at for det første har de jo Hr. Frænkel, og for det andet lader de til at have alle Rigsdagens Partier, Erhvervspartiet iberegnet, saa de maa dog siges ikke at staa saa daarligt. Hvis det fastholdes af